

جهان نژاد پرستی اتمی

تلاش برای خلع سلاح اتمی /
نگاه به گذشته و آینده /
عدم گسترش سلاح های
اتمی در جهان

David Krieger
11.10.2005
Jungewelt

برگردان به فارسی ناهید جعفرپور

ایالات متحده آمریکا در سال ۱۹۴۵ تنها قدرت اتمی جهان بود از این رو بدون ملاحظه از این قدرت اتمی خویش بر علیه شهرهای هیروشیما و ناگازاکی استفاده نمود.

از زمان ساخت اولین تسلیحات اتمی به بعد روز بروز این صنعت توسعه و تکمیل یافت و دامنه خویش را به کشورهای دیگر هم کشانید.

بسیاری از دانشمندانی که در طرح مانهاتن یعنی برنامه آمریکایی برای تکمیل بمب اتمی کار می کردند، به دولت آمریکا اخطار نمودند که عملیات اتمی بر علیه ژاپن می تواند یک شکل خطرناک رقابت اتمی از سوی اتحاد جماهیر شوروی را باعث گردد. گذشت زمان نشان داد که آنها حق داشتند. دقیقاً چهار سال طول کشید تا شوروی موفق شد به تسلیحات اتمی بسیار پیشرفته دست یابد و در سال ۱۹۴۹ اولین آزمایش اتمی خویش را به انجام رساند.

در فاصله سالهای ۱۹۴۵ تا ۱۹۴۹ ایالات متحده آمریکا آزمایش های اتمی بیشماری را نمود و موفق شد رقابت در تسلیحات اتمی جهان را به نفع خویش به پایان برساند. در سال ۱۹۴۹ شوروی به محظ اینکه موفق شد تسلیحات اتمی خویش را تکمیل و گسترش دهد دومین دور رقابت تسلیحات اتمی بین این دو کشور را آغاز نمود. این رقابت تسلیحاتی اتمی در ابتدا بعد از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی و بعد از پایان جنگ سرد یعنی اوائل سال های نود به پایان رسید.

در حدود یک دهه و نیم بعد از توسعه برنامه تسلیحات اتمی توسط اتحاد جماهیر شوروی ، بریتانیای کبیر و فرانسه و چین هم به تکمیل و گسترش برنامه تسلیحات اتمی پرداختند. تا اینکه بالاخره در سال ۱۹۶۷ باشگاهی از ۵ کشور صاحب برنامه تسلیحات اتمی شکل گرفت. این ۵ کشور تنها کسانی بودند که تسلیحات اتمی در اختیار داشته و

همزمان تمامی آنها عضو شورای امنیت سازمان ملل متحد بودند. طبیعتاً این کشور ها با در اختیار داشتن این شکل از قدرت برای خود در سرتاسر جهان از موقعیتی بالا برخوردار شده و از آن بهره بردند و هر کدام به نوبه خود با تهدید دیگر کشور ها مبنی بر استفاده از این قدرت تسلیحاتی همچنان به یک تازی پرداختند. همه این کشورها به جز چین که اعلام نمود هیچگاه آغازگر جنگ اتمی نخواهد بود، این امکان را باز نهادند که در موقع لزوم از این قدرت استفاده نمایند. در اوج این رقابت تسلیحات اتمی در حدود ۶۰۰۰۰ اسلحه اتمی در جهان مورد معامله قرار گرفت.

امروز در سرتاسر جهان در حدود ۳۰۰۰۰ اسلحه اتمی وجود دارد که از این تعداد ۹۵ درصدش تولید ایالات متحده آمریکا و روسیه بوده است. این روند همچنان بشدت ادامه دارد تنها روندی که بسیار آهسته پیش رفته است روند تقلیل و یا خلع سلاح اتمی در جهان بوده است.

تا کنون کشورهایی که تولید کننده تسلیحات اتمی بوده اند هیچ نشانه ای از خود مبنی بر دست برداشتن از تولید مجدد و یا عدم گسترش این صنعت به سایر نقاط جهان و پدید آوردن جهانی عاری از تسلیحات اتمی نشان نداده اند. امروز بزرگترین تهدید برای بشریت وجود کشورهایی است که با تملک این گونه صنایع تسلیحاتی، دیگر کشور های جهان را تهدید به نابودی و کشتار جمعی می نمایند.

قرار داد عدم گسترش تسلیحات اتمی

اواسط سال های ۶۰ میلادی بعد از نتایج بحران موشکی کوبا در سال ۱۹۶۲، آمریکا و اتحاد جماهیر شوروی و بریتانیای کبیر قرار دادی را به امضا رساندند که بر مبنای آن از گسترش مجدد تسلیحات اتمی جلوگیری می شد. آنها از این ترس داشتند که با ادامه بی مهابای این صنعت در سرتاسر جهان زندگی بر روی کره زمین کاملاً خطرناک بشود و در صورت قرار گرفتن تسلیحات اتمی در دستن بسیاری از کشورها خطری جدی آنها را تهدید نماید. متن این قرار داد به این شکل بود که دولت هایی که از برنامه اتمی برخوردار نیستند اجازه تکمیل و ساخت و گسترش برنامه اتمی را نخواهند داشت. همچنین این پیمان برای کشورهای صاحب تسلیحات اتمی سه بند زیر را وضع نمود:

۱/ به رقابت های اتمی هر چه زود تر پایانی دهند
۲/ مذاکرات و قرار داد های اتمی را برای نیت های خوب استفاده کنند

۳/ به کشور هایی که صاحب تسلیحات اتمی نیستند برای تکمیل تکنولوژی اتمی برای مقاصد صلح آمیز یاری رسانند.

پیمان عدم گسترش تسلیحات اتمی در سال ۱۹۶۸ امضا گردید و در سال ۱۹۷۰ قدرت اجرائی بخود گرفت.

با وجود مفاد موجود در این پیمان اما کشور های صاحب تکنولوژی و برنامه تسلیحات اتمی در سال های بعد آنچنان آمادگی برای اجرای این پیمان از خود نشان نداده و هیچگاه تلاش نکردند که جهان را خلع سلاح اتمی نمایند و یا برای مقاصد خیر از آن استفاده کنند و یا دست از رقابت های اتمی بردارند.

در عوض تلاش خود را تنها بر روی کنترل تسلیحاتی کشور های دیگر متمرکز ساختند و پیمانهای در باره محدود سازی تسلیحات استراتژیکی چون (اس آل ت) و یا پیمان هائی در باره تقلیل تسلیحات استراتژیکی چون (اس ت آ آر ت) منعقد کرده و بالاخره در نتیجه این پیمانها و قرار دادها، رقابت هسته ای نه تنها تقلیل نیافت بلکه روز بروز بیشتر شد و از سوی سازندگان تسلیحات اتمی هیچگونه نشانه ای که حکایت از دست برداشتن از تسلیحات اتمی و عدم گسترش آن باشد دیده نشد. اما در اجرای بند ۳ یعنی کمک به کشور های دیگر برای ساخت صنایع اتمی برای استفاده های صلح آمیز قدم های بسیاری برداشته شد، چرا که از طریق فروش رآکتورهای اتمی به این کشورها و اقدامات بعدی آن، سود فراوانی حاصل کشورهای صاحب صنعت تسلیحات اتمی می گشت. اما در این بخش تجارت آنها با یک مشکل اساسی روبرو شدند آنهم این بود که رآکتور های اتمی احتیاج به اورانیوم غنی شده داشت و می توانست پلوتونیوم تولید کند. پلوتونیوم را همچنین می توان برای ساخت تسلیحات اتمی استفاده کرد. با زبانی ساده تر برنامه انرژی اتمی، بخصوص این چنین برنامه ای که اورانیوم را غنی سازد و پلوتونیوم تولید کند می تواند به گسترش تسلیحات اتمی بیانجامد.

در طول سالها، بسیاری از کشورها پیمان عدم گسترش تسلیحات اتمی را امضا نمودند. اما برخی دیگر از کشورها برای اینکه دست و پایشان با این قرار داد محدود نگردد، خارج از آن قرار گرفتند. از جمله این کشور ها اسرائیل است که طبق داده ه موجود، حدود ۲۰۰ اسلحه اتمی در اختیار دارد. البته تا کنون خود اسرائیل هیچ گاه به داشتن تسلیحات اتمی اقرار نکرده است. همچنین هندوستان و پاکستان این قرار داد را امضا نمودند. هندوستان همواره خیلی روشن بیان نموده است که حاضر است فعالیت های اتمی را کنار گذارد اما نه در شرایط کنونی جهان و نژاد پرستی اتمی موجود. با زبانی دیگر هندوستان اعلام نمود حاضر است کشوری بدون تسلیحات اتمی باشد بشرطی که تمامی کشور های دیگر هم تسلیحات اتمی را نابود سازند و اعلام نمود اگر قرار باشد برخی از کشورها تسلیحات اتمی را برای ترساندن و فشار بر دیگران نگه دارند و بقیه را خلع سلاح نمایند و از داشتن آن محروم سازند، هند هم تسلیحاتش را نگه خواهد داشت. هندوستان در سال ۱۹۷۴ یک آزمایش اتمی انجام داد و در ماه مه ۱۹۹۸ مجدداً در بعد بسیار گسترده تری به آزمایش تسلیحات اتمی خویش پرداخت. دقیقاً بعد از آزمایشات اتمی هندوستان در سال ۱۹۹۸ پاکستان هم اولین آزمایشات اتمی خویش را انجام داد و با این کارش به هندوستان نشان داد که وی هم از تسلیحات اتمی برخوردار است. هندوستان و پاکستان دو کشوری که با هم در حال رقابت می باشند و بر سر کشمیر با هم جنگ نموده اند در حالت کنونی در شرایط مساوی هم به دیگر به لحاظ اتمی دندان نشان می دهند.

آخرین دولتی که تصور می شود به تسلیحات اتمی محدودی مجهز است، کره شمالی است. کشوری که

قرار داد بسته شده میان آمریکا و روسیه در سال ۲۰۰۲ مبنی بر تقلیل تسلیحات تهاجمی استراتژیک (اس او آر ت) از این دو کشور می خواهد که تسلیحات اتمی آماده برای عملیات را تا ژانویه ۲۰۱۲ از ۶۰۰۰ عدد به ۲۰۰۰ عدد تقلیل داده و در نهایت اقداماتی برای نابودی این تعداد تسلیحات اتمی صورت پذیرد. در سال ۲۰۱۲ این قرار داد به پایان می رسد و طرفین هیچگونه محدودیتی برای توسعه تسلیحات اتمی در پیش پای نخواهند داشت.

از جنبه هائی هم این قرارداد می تواند باعث گسترش بیشتر تسلیحات اتمی گردد بر این مبنی که به هر دو کشور اجازه می دهد بسیاری از ایده های اتمی را برای آینده طرح ریزی و نگاه داری نمایند از سوی دیگر این ایده ها و فعالیت ها می تواند در دستان گروه های تندرو قرار گیرد.

کنفرانس بررسی و کنکاش اخیر که در همین سال ۲۰۰۵ انجام گرفت، بدون هیچگونه پیشرفتی و یا قطعنامه پایانی خاتمه یافت و تنها اقدامات کوچکی را تدارک دید.

در طول کنفرانس، آمریکائی ها تلاش نمودند هیچ گونه اشاره ای به ۱۳ قدم عملی در راه خلع سلاح تسلیحات اتمی نشود و این بحث وارد دستور کار کنفرانس نگردد و این طور به نظر می رسد که آنها می خواهند تاریخ را دوباره بنویسند و هر گونه خاطره پیشرفت کنفرانس سال ۲۰۰۰ را محو سازند.

خواست اولیه قرار داد منع گسترش تسلیحات اتمی این بود که جلوی توسعه و گسترش تسلیحات اتمی گرفته شود و از طریق خلع تسلیحات اتمی به سیاست اتمی دوگانه پایانی دهد. دولت های سازنده تسلیحات اتمی همواره موضعشان این بود که آنها بیشتر به یک استاندارد دو پهلو پایبندند تا اینکه خود را موظف به خلع سلاح اتمی نمایند.

استاندارد دوپهلوی سیاست اتمی

در تلاش برای سرپوش گذاشتن به گسترش همواره ی تسلیحات اتمی و ادامه سیاست دوپهلوی اتمی، از سوی جرج دبلیو بوش نهادی برای امنیت در مقابل گسترش تسلیحات اتمی (پ اس ای) سازماندهی شد و برای اولین بار در ۳۱ ماه مه سال ۲۰۰۳ اعلام گردید. در یک مصاحبه مطبوعاتی در کاخ سفید، وی نهاد فوق را بعنوان اتحادیه مشترک بین المللی گسترده ای شامل کشورهای بیشمار دانست که عملکردهایشان را با قوانین و ذخایر خود هماهنگ نموده تا بدینوسیله بتوانند حمل تکنولوژی های خطرناک را به و از کشورها و همچنین از سوی سازندگان غیر دولتی میسر و آسانتر نمایند و بین آنها چه از طریق هوایی، دریائی یا زمینی رابطه برقرار گردد. از اعضای اولیه این نهاد فوق تنها دولت های اروپائی و استرالیا و ژاپن و سه دولت غربی سازنده تسلیحات اتمی یعنی آمریکا، بریتانیا و فرانسه می باشند. توافق نامه در باره اساس و پایه های محدودیت در گسترش سلاح اتمی این نهاد در تاریخ ۴ سپتامبر سال ۲۰۰۳ مورد تصویب این کشورها قرار گرفت. اولین اساس این توافق نامه چنین می گوید:

اجرای اقدامات مؤثره تنهائی (منظور آمریکاست) و یا با رای بقیه دولت ها برای انتقال و یا ترانسپورت

مخالفت دولت بوش با قرار داد (س ت ب ت) با توجه به روند عملکرد های این دولت نشان داد که این دولت در نظر دارد نسلی جدید از تسلیحات اتمی را بسازد که از امواج اتمی بسیار کمتری برخوردار است. همچنین دولت بوش با تمام قوا تلاش نموده است زمان آزمایشات اتمی را از ۳۶ ماه به ۱۸ ماه برساند و در ضمن این طور که بنظر می رسد آزمایشات اتمی زیر زمینی انجام می دهد.

موضوع باز

در محدوده کنفرانس خلع سلاح اتمی سازمان ملل متحد هیچ گونه مذاکرائی در باره پیمانی که تولید پلوتونیوم را ممنوع نماید انجام نپذیرفت. همچنین هیچگونه تلاشی برای ضمانت های حقوقی بر علیه استفاده تسلیحات اتمی کشورهای دارای تسلیحات اتمی بر علیه کشورهای بدون سلاح اتمی صورت نپذیرفت. بنا بر این در این پروسه نا کامل و نارسائی در پیشرفت تصمیم گیری ها هرگز نمی توان از این سخن گفت که کشورهای صاحب تسلیحات اتمی تصمیمی جدی و قاطع و واقعی برای تلاش در راه خلع سلاح اتمی بگیرند. بطور واقعی هم کنگره آمریکا در اواخر سال ۲۰۰۱ بر اساس یک پرونده سری برای بررسی و کنکاش در استراتژی اتمی دولت بوش به این نتیجه رسید که سیاست اتمی ایالات متحده آمریکا امکان یک عکس العمل اتمی در مقابل یک حمله غیر اتمی بر علیه آمریکا و یا وابستگانش را ندارد.

کنفرانس کنکاش، بررسی و کنترل " ان پ ت " در سال ۲۰۰۰

در کنفرانس کنکاش و کنترل سال ۲۰۰۰، کشورهای عضو قرار داد با هم توافق نمودند که در مجموعه ای از ۱۳ قدم عملی برای خلع سلاح اتمی حرکت نمایند. در حقیقت این وحدت در توافق، اولین قدم مثبت جامعه جهانی برای خلع سلاح اتمی بود. تک تک این قدم ها را مجموعه ای از قرار داد ها برای توقف آزمایشات اتمی و راه های قانونی آن احاطه نموده بود. یکی از این قرار داد ها توقف تولید موادی بود که برای تهیه بمب اتم ضروریست. همچنین ایجاد کنفرانس های متعددی برای کنترل چگونگی تلاش برای خلع تسلیحات اتمی، تقویت قرار داد های ضد موشکی، وضع مفاد پایه ای که باعث گردد قانون خلع سلاح اتمی همچنان اجرا گردد و عطف به ماسبق نگردد و همچنین تائید صریح و روشن دولت های سازنده تسلیحات اتمی برای تغییر کامل برنامه اتمی شان.....>>>>

متأسفانه دولت های سازنده تسلیحات اتمی این قدمها را جدی نگرفتند. در میان جامعه بین الملل، ایالات متحده آمریکا کشوری بود که کمترین توجه را به این قدمهای عملی نمود و برای هر کدام از این موانع چاره ای اندیشید و جلوی پیشبرد آن قدمها را سد نمود. در این فاصله دولت آمریکا قرار داد منع آزمایشات اتمی را زیر پا گذاشت، قرار داد ساخت موادی که باعث ساخت بمب اتم می شود را زیر پا گذاشت، بر علیه قرار دادی که از سوی کنفرانس خلع تسلیحات اتمی تصویب شد، حرکت نمود، به قرار داد ضد موشک های اتمی توجه ای ننمود.

در ژانویه ۲۰۰۳ از پیمان منع گسترش سلاح های اتمی خارج گردید. البته باید توجه نمود که تا کنون هیچکس نتوانسته است با اطمینان ابراز نماید که کره شمالی تسلیحات اتمی می سازد و یا در واقعیت از تکنولوژی و امکانات و مواد کافی برای تکمیل تسلیحات هسته برخوردار است.

کنفرانس سال ۱۹۹۵

طبق پیمان منع گسترش سلاح های اتمی، در سال ۱۹۹۵ یعنی درست ۲۵ سال بعد از قدرت اجرایی گرفتن این پیمان، کنفرانسی برای تکمیل پیمان و کنکاش برای چگونگی پیشرفت این روند برگزار گردید. برخی از کشورهای عضو قرار داد و بسیاری از سازمانهای جامعه متمدن، چنین نظر دادند که این قرار داد نباید بمدت نامحدود تمدید گردد. زیرا که تمدید نا معلوم آن چک سفیدی را بدست کشور های قدرتمند صاحب این تکنولوژی می دهد که توسط آن وظایفی را که در قرار داد قید شده به نفع خویش ادامه دهند و وظیفه خلع سلاح نمودن خویش را به فراموشی بسپارند و یا آهسته به پیش برند. این دولت ها و گروه ها منطق خویش را چنین فرمول بندی می نمودند که این قرار داد بجای تمدید نا محدود باید ۵ سال تمدید گردد و اگر کشورهای صاحب صنایع اتمی به مفاد قرار داد توجه نمودند آزمان ۱۰ سال دیگر تمدید گردد. اما با تلاش های سردمداران صنایع تسلیحات اتمی ایالات متحده آمریکا و دولت آمریکا این قرار داد برای مدت زمان نامحدود تمدید گردید. البته آمریکا برای این که به این خواستش برسد برخی از وعده و وعید هائی را اعلام نمود. برای مثال میتوان به نکاتی که در قطعنامه پایانی این کنفرانس آمده است توجه نمود:

۱/ پایان دادن به مذاکرات برای توقف آزمایشات اتمی در سرتا سر جهان تا پایان ۱۹۹۶
۲/ شروع و پایان فوری مذاکرات در جهت قرار دادی که توسط آن تولید پلوتونیوم متوقف گردد.
۳/ کشورهای تولید کننده بطوری سیستماتیک تلاش کنند که تسلیحات اتمی در سرتاسر جهان تقلیل یابد و در جهت خلع تسلیحات اتمی بطور کل حرکت نمایند.

این مدرک همچنین در قطعنامه شماره ۹۸۴ که در سال ۱۹۹۵ سوی شورای امنیت قید گشته است و از کشورهائی که به تسلیحات اتمی مسلح نیستند می خواهد که به قوانین بین المللی پایبند باشند. البته اگر هم جامعه بین الملل فوراً این قطعنامه را در سال ۱۹۹۶ مورد قبول قرار می داد و یا قرار داد توقف آزمایشات اتمی را برای امضا در اختیار همه قرار می داد باز هم این قرار داد احتیاج به تائید و تصویب تمامی کشورهائی که تسلیحات اتمی تولید می کردند داشت.

البته همان موقع هم یک چهارم از ۴۴ دولت مورد خطاب این پیمان را مورد تائید قرار ندادند. ایالات متحده آمریکا جزء اولین کشور هائی بود که قرار داد را امضا نمود اما در سال ۱۹۹۹ سنای آمریکا آنرا رد نمود و مورد تائید قرار نداد و دولت بوش این قرار داد را رد نموده و دیگر هیچگاه به سنای آمریکا ارائه نکرد.

های تکنولوژی برخوردار است و می تواند تسلیحات اتمی تولید کند و مقدار بسیار زیادی پلوتونیوم تولید کند اما تا کنون از این کار خودداری کرده است. زیرا که ژاپن در حال حاضر زیر چتر اتمی آمریکا قرار دارد. اما آنطوری که کره شمالی تسلیحات اتمی و تکنولوژی موشکی اش را تکمیل می کند به احتمال قوی ژاپن هم در آینده به کلوب صاحبان اتم وارد می شود.

برخی از کشورها برنامه اتمی داشتند اما از ادامه آن منصرف شدند. آفریقای جنوبی در ابتدا به ساخت تسلیحات اتمی پرداخت ولی بعداً از آن منصرف شد و کمی قبل از پایان نژاد پرستی در این کشور آنرا منهدم نمود. اوکراین و بلاروس و قزاقستان زمانی که شوروی سابق بر پا بود دارای تسلیحات اتمی بودند اما زمان فروپاشی شوروی تصمیم گرفتند تسلیحات اتمی خود را به روسیه تحویل بدهند. برزیل و آرژانتین برنامه اتمی داشتند و در راه ساخت تسلیحات اتمی بودند اما از این برنامه صرف نظر نمودند.

ترس کشور های قدرتمند سازنده تسلیحات اتمی از گسترش این صنعت خطر حملات اتمی از سوی کشورهای ضعیف است. از سوی دیگر هم کشورهایی که تمایل به توسعه تسلیحات اتمی داشته باشند در معرض مخاطره جدی از سوی کشورهای قدرتمند قرار می گیرند. یکی از انواع تهدیدات و خطرات فوق حملات نظامی از سوی کشور های قدرتمند است. از این روکشور های ضعیف تسلیحات اتمی را به عنوان نقطه قوتی برای خود ارزیابی می نمایند. در نتیجه تسلیحات اتمی بیشتر به مقاصد کشور های ضعیف یاری می رساند تا کشور های قدرتمند. از این رو عاقلانه تر است که کشور های قدرتمند برای امنیت و منافع کشورشان و همچنین حفظ شهروندانشان و شهروندان جهان بجای اینکه به برنامه های اتمی خود بچسبند، در راه خلع تسلیحات اتمی قدم بردارند. دقیقاً از آنجا که کشورهای قدرتمند جهان به صنایع تسلیحات اتمی خویش تکیه نموده اند، کشورهای دیگر را تحریک می نمایند تا به تسلیحات اتمی دست یازند و به کلوب صاحبان اتم بپیوندند.

توضیح مترجم:

دکتر داوید کریگر آمریکائی، قاضی و وکیل دادگستری، بنیان گذار و رئیس فدراسیون: Nuclear Age Peace Foundation

می باشد و همچنین معاون رئیس International Network of Engineers and Scientists for Global Responsibility است.

در سالگرد آلبرت انیشتن در تاریخ ۱۴ تا ۱۶، ۲۰۰۵، در شهر برلین کنکره بین المللی در باره زندگی و افکار انیشتن با تم " دانش - مسئولیت - صلح" برگزار گردید.

برای اطلاعات بیشتر به آدرس زیر مراجعه نمایید: www.einstein-weiterdenken.de

خواهد شد و همچنین کنترل بین المللی هم آسان تر خواهد شد و دست آخر امکان افتادن این سلاح کشتار جمعی بدستان گروه های تندرو از بین خواهد رفت.

تفاهم جمعی احتیاج به عدم وجود تسلیحات اتمی و کنترل بین المللی دارد. بجای ماده چهار پیمان عدم گسترش تسلیحات کشتار جمعی باید خلع سلاح اتمی وظیفه گردد. اگر از این جنبه به قضایا بنگریم نهاد امنیتی (پ اس ای) و قطعنامه ۱۵۴۰ تنها مرحم هائی هستند که درد را ساکت می کنند و نه معالجه درد و حل مشکل را.

عراق، ایران و کره شمالی

جرج بوش در سخنرانی اش در باره وضعیت ملی آمریکا از عراق و ایران و کره شمالی با نام دولت های شرور و پایه های شر نام برد. این کشور ها با چند کشور دیگر در طرح استراتژی اتمی آمریکا بعنوان کشورهای مشخص شده اند که تلاش های احتمالی اتمی بر ضد آمریکا انجام می دهند. در سال ۲۰۰۲ از سوی بوش و دیگر نمایندگان دولت ها اعلام گشت که عراق دارای برنامه تسلیحات کشتار جمعی است. از این رو آنها طرح حمله به این کشور را سازماندهی نموده و همچنان برای توجیه خود برنامه کشتار جمعی عراق را بهانه نمودند و به ماده عدم گسترش قطعنامه شورای امنیت تکیه نمودند. در طول حمله آمریکا به عراق و اشغال این کشور هیچ سلاح کشتار جمعی بدست نیامد و طبیعتاً اشغال عراق دیگر کشور ها را قانع نمود که داشتن سلاح اتمی کشتار جمعی به نفع آنان است تا بدان وسیله از حمله آمریکا به کشورشان جلوگیری نمایند. باید توجه نمود که شاید تسلیحات اتمی برای دولتی قدرتمند آنچنان مهم نباشد اما این مسئله برای دولت های ضعیف می تواند بعنوان عامل ایجاد ترس استفاده شود تا از حمله دشمن قوی جلوگیری نماید. این مسئله می تواند مسئله ای باشد که ایران و کره شمالی را جذب کند. در باره کره شمالی این کشور خود را از قرار داد منع گسترش سلاح های اتمی کنار کشید و از این رو غنی سازی اورانیوم و تولید پلوتونیوم را از سر گرفت و در نتیجه ادعا دارد که توانسته است تسلیحات اتمی محدودی را تولید نماید.

از سال ها پیش ۶ مذاکره از راه دور میان آمریکا، کره شمالی، کره جنوبی، چین، ژاپن و روسیه انجام پذیرفته است. واسطه های تجاری کره شمالی روشن نمودند که آنان خواهان معاوضه ضمانت های امنیتی و کمک هایی برای توسعه کشورشان از سوی آمریکا در مقابل وظایف برنامه اتمی شان و برگشت به قرار داد منع گسترش اتمی می باشند. بعد از سال ها مذاکره هنوز پیشرفتی در این جهت حاصل نگشته است. با وجود اینکه بنظر می رسد شرایط کره شمالی منطقی است.

تمایل به گسترش

کشور های زیادی وجود دارند که می توانستند تسلیحات اتمی تولید نمایند اما تصمیم گرفتند این عمل را انجام ندهند. از جمله این کشور ها کانادا و یا سوئد یا ژاپن می باشند. ژاپن مثال خوبی برای تبدیل شدن به یک قدرت اتمی است. زیرا که از توانائی

تسلیحات کشتار جمعی، سیستم های حامل آن، و هم چنین مواد وابسته به آن به و یا از دولت ها و یا سازندگان غیر دولتی که روی آنها فکر و تصمیم گیری شده است.

در ۲۸ آوریل ۲۰۰۴ شورای امنیت سازمان ملل متحد تصمیم گرفت قطعنامه ۱۵۴۰ را صادر نماید طبق این قطعنامه دولت های عضو موظفند از هر شکل حمایت از سازندگان غیر دولتی دور باشند. سازندگان غیر دولتی که تلاش می کنند تسلیحات اتمی بسازند، گسترش دهند و یا تسلیحات بیولوژی و مواد حامل وابسته به آن را بسازند، بفروشند، بخرند، حمل و نقل نمایند و یا در تملک خویش قرار دهند. این قطعنامه از دولت های عضو می خواهد که کنترل های درون کشوری، مرزی، صادراتی و گمرکی را انجام دهند تا بدینوسیله از گسترش تسلیحات اتمی، بیولوژی و شیمیائی و مواد حامل آن جلوگیری نمایند.

قطعنامه ۱۵۴۰ در واقع بیانگر تلاش های شورای امنیت سازمان ملل متحد در پشتیبانی از نهاد های امنیتی برای کنترل و بر علیه گسترش تسلیحات کشتار جمعی است. نهاد های امنیتی بر علیه گسترش مجدد، توافقات در باره قوانین ممنوعیت و قطعنامه امنیتی در مقابل گسترش سلاح های کشتار جمعی شماره ۱۵۴۰ همه را موظف می نماید که همکاری بین المللی را گسترش دهند و اگر لازم بود با استفاده از خشونت، از گسترش سلاح های کشتار جمعی جلوگیری نمایند. بدینوسیله مشخص می شود که سیاست اتمی دوپهلوی آمریکا همچنان به قوت خویش باقی می ماند. زیرا که این قرار داد ها هیچ کاری با تسلیحات اتمی کنونی و لزوم نابودی آنها را نداشته، تنها می خواهد از گسترش آن جلوگیری نماید.

برای جامعه بین المللی و هر انسان متفکری این سؤال تعیین کننده وجود دارد که آیا می توان از گسترش تسلیحات کشتار جمعی در جهانی که از قدرتمندان و صاحبان تمامی ملزومات زندگی انسانها از یک سو و از سوی دیگر بی چیزان و کسانی که از هستی ساقط شده و میشوند تشکیل می شود، جلوگیری نمود؟

کسانی که نهاد های دو پهلوی استاندارد را نمایندگی می کنند، بنظر می رسد که بر این اعتقادند که می توانند از گسترش تسلیحات کشتار جمعی جلوگیری نمایند در حالیکه خودشان همچنان گذشته زیرعلامت سؤال درجهت گسترش تسلیحات کشتار جمعی قرار دارند.

تفاهم روی خط صفر

تا زمانیکه تسلیحات اتمی و مواد هسته ای در جهان وجود دارد این امکان وجود دارد که دولت های دیگر و یا سازندگان غیر دولتی به گسترش تسلیحات اتمی دست یابند و مجازات های برقرار شده برای گروه های سازنده غیر دولتی تندرو روی خط صفر خواهد بود و به حال آنان تأثیری ندارد.

هر چه بیشتر سلاح های اتمی در جهان وجود داشته باشد، به همان اندازه این امکان بزرگتر است که برخی از گروه های تندرو به آن دست یابند. هر چه تسلیحات اتمی کمتر شود به همان اندازه هم موادی که توسط آن این تسلیحات ساخته میشود کمتر